

Иларионъ Макариополски

Българитѣ, като изгубили своята патриаршия, подпаднали подъ гърцката. Гърцкый патриархъ испращалъ навѣкадѣ изъ България гърцки владыци и гърцки свещенници и заповѣдалъ въ всичкитѣ черкви да се чете и пѣе само по гърцки. Така и станжло. Българскитѣ книги се горили, а българчетата се учили да четжтъ и пишжтъ само на гърцки езикъ.

Това се продължило много години, но най-послѣ, българскый народъ наченжлъ да се свѣтвява. Наченжли да се отварятъ тукъ-тамъ български училища. Тогава българетѣ поискали да четжтъ и въ черквитѣ си на български, но патриаршията не позволявала. Поради това наченжла се крамола между гърци и българе. Тази крамола е извѣстна подъ името „черковния въпросъ.“

Цариградскитѣ българе, ръководени отъ калугеритѣ Неофитъ Бозвели и Иларионъ Макариополски, сж първитѣ граждане, които поискали отъ патриаршията да си направжтъ българска черква, (въ която да четжтъ на български). Патриаршията наклеветила Илариона и Неофита прѣдъ турското правителство, което ги заточило далечъ отъ Цариградъ, като бунтовници. Неофитъ Бозвели умрѣлъ въ Св. Гора, а Иларионъ слѣдъ нѣколко години се завърнжлъ